

Quaestio physica inauguralis, de somno : quam, annuente summo numine : ex auctoritate reverendi admodum viri, D. Georgii Baird, SS.T.P. Academiae Edinburgenae Praefecti : necnon amplissimi senatus academici consensu, et nobilissimae facultatis medicae decreto : pro gradu doctoratus, summisque in medicina honoribus ac privilegiis rite et legitime consequendis / eruditorum examini subjicit Thomas Brown, Britannus.

Contributors

Brown, Thomas, 1778-1820.
University of Glasgow. Library

Publication/Creation

Edinburgi, 1803.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/t66zwb3b>

Provider

University of Glasgow

License and attribution

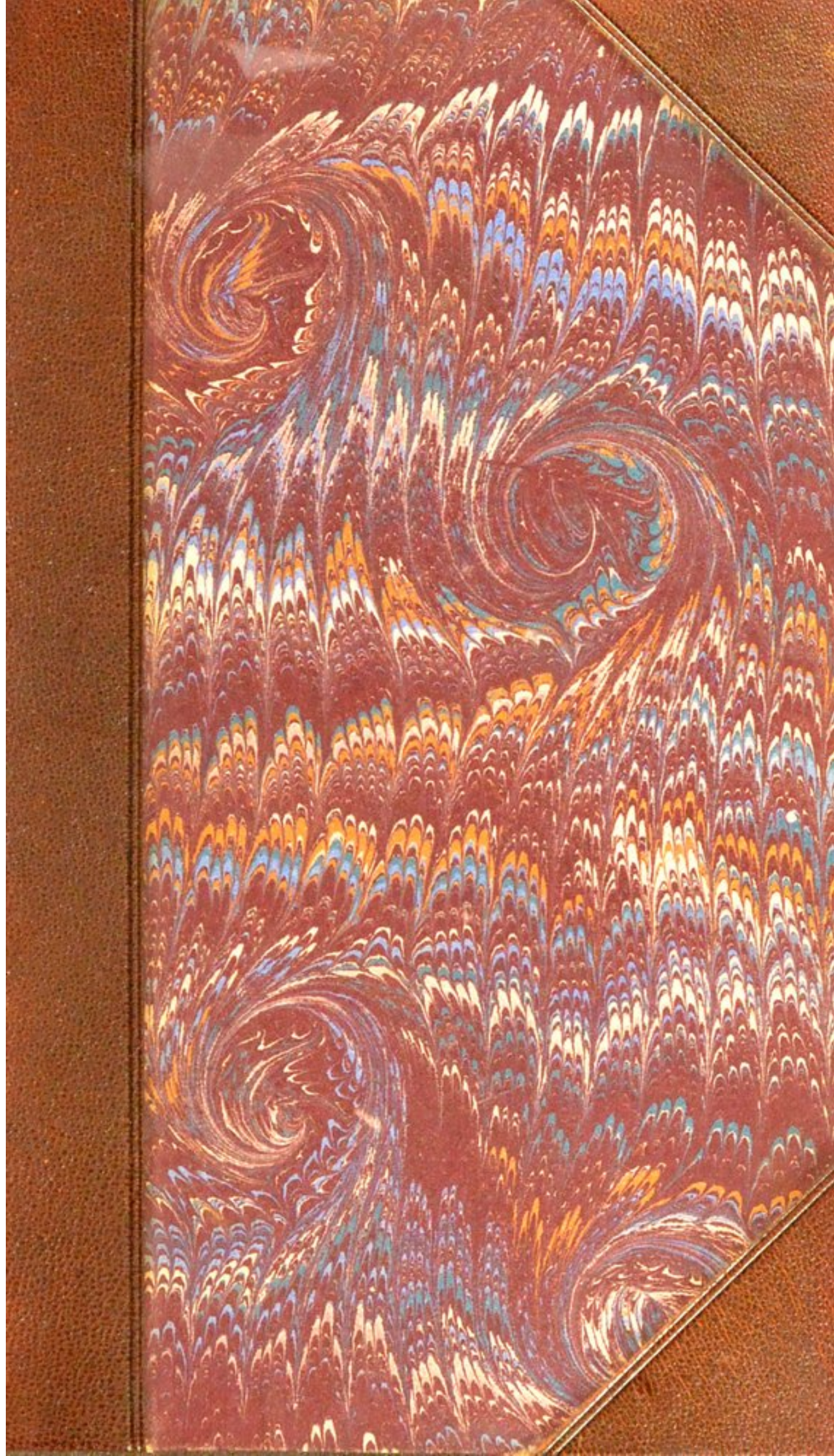
This material has been provided by This material has been provided by The University of Glasgow Library. The original may be consulted at The University of Glasgow Library. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

Glasgow
University Library

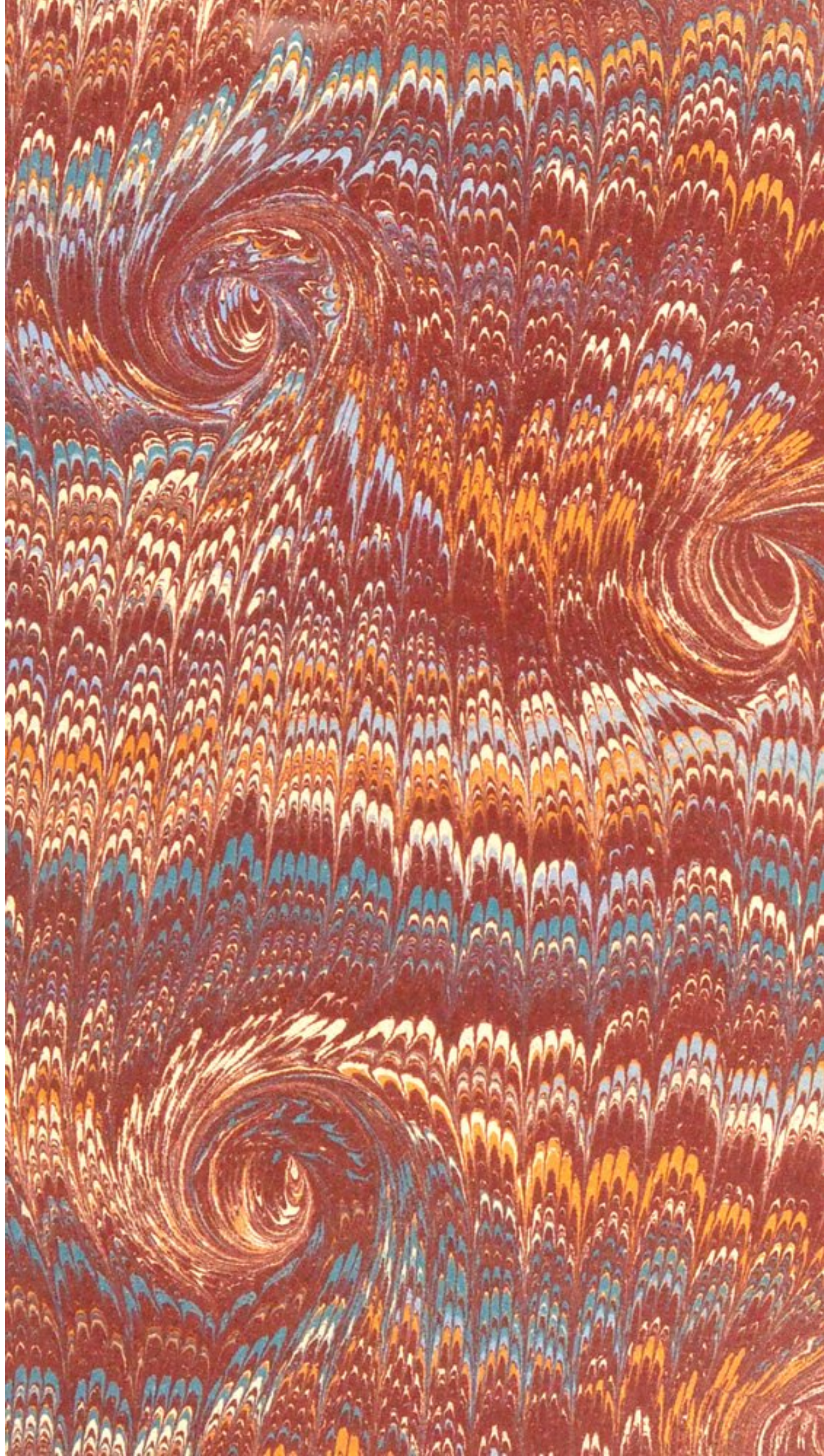

David Murray Collection
1928

Mu 54 - e 16

David Murray
Glasgow.

Thomas Brown, D.D (1778-1820)
was afterwards professor of Moral
Philosophy in the University of
Edinburgh.

My father was an admirer of
Brown. This was his copy.

D.M.

Digitized by the Internet Archive
in 2016

<https://archive.org/details/b24919871>

QUAESTIO PHYSICA

INAUGURALIS,

DE

S O M N O.

2011

QUESTIONS PHYSICAL

IN

DE

2011

QUAESTIO PHYSICA

INAUGURALIS,

DE

SOMNO;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, SS.T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI Consensu;

Et NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

THOMAS BROWN,

BRITANNUS,

Ad diem 12 Septemb. horâ locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT C. STEWART

ACADEMIAE TYPOGRAPHUS.

1803.

QUESTIO PHYSICA

INAGURATIO

SOMNO;

1847

ANNO 1847

EX ACADEMIA REGIA

D. GEORGI BAYARD, S.S.T.

ACADEMIA REGIA

IN AGRO

ACADEMIA REGIA

IN AGRO

PRO

ACADEMIA REGIA

ACADEMIA REGIA

ACADEMIA REGIA

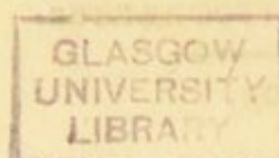
THOMAS BROWN

ACADEMIA REGIA

Ad eam in agendo, hoc agendo

EDINBURGH

ACADEMIA REGIA

JACOBO GREGORY, M. D.

MEDIC. PRACT. IN ACAD. EDIN. PROF.

PARVULUM HOC

SED OBSERVANTIÆ SUMMÆ

MUNUSCULUM

ACCEPTUM VULT

AUCTOR.

Non te cupressus, Somne ! pigerrimum .

Irrorat umbrâ, non tibi rivuli

Murmur fufurrantis quietem

Perpetui variat soporis.

Te desidem !—O non !—Impiger, impiger,

Orbem peragras : irruit, at rotâ

Currus filenti. Quis recepit

Æthereos sonitus equorum ?

Hïc siste, divis carior O deus,

Majorque ! Quid si splendida Jupiter

Parcus negârit ; jam tuum augment

Pauperem opes, solium, triumphum.

Vexone vates barbiton ? Heu rudem

Fallit.—Remissâ sollicito manu

Chordas reluctantes, deumque

Nunc tremulis precibus fatigo ;

Nec Phœbus audit.—Tu melior vocem

Præbes Apollo, tu facilem lyram,

Et plectrum, in omni proditurum

Murmure cœlicolûm loquelas.

Est ipsa !—Non me dulcior arripit

Infania.—Ipsa est !—ah mea, quis deus

Te, Chlorig, te dat ; nec protervam,

Suavia nunc et in æqua solvit ?

Agnosco numen ! Somne potentior,

Sic usque adesto ! Quid mihi cæterum

Vulgus deorum ? Unus tu Olympi

Numina tu mihi mille reddis. ”

EX POEMAT. INCERT. AUCTOR.

CORRIGENDA.

P. 11. l. 18. *dele* 'nunquam,' quod inferend. est in
lin. ead. post 'autem.'

P. 16. l. 14. *pro* admirandum *lege* ad mirandum.

P. 17. l. 3. *dele* ne.

P. 19. l. 6. *pro* stimuli *lege* stimuli.

QUAESTIO PHYSICA

INAUGURALIS,

DE

S O M N O.

AUCTORE THOMA BROWN.

NATURA quæ fomnum hominibus dedit, non requiem modò, quâ, labore fessi anxiique solitudine, et curas et labores solverent, lenibusque ex obliiviis rerum ad vitæ dulciorem novitatem expergiscerentur, sed et in ipsâ quiete gaudia dedit haud minora, et novos casus, et nunquam futura opera, et spes, et lætities, et amores. Hoc ufi dono, fruimur non unâ vitâ. Jam nascimur in alio mundo, ubi, inter tot diversa, nulla ferè similitudo, quæ orbem diurnum referat; fulget, sed mitior, dulcior, et quasi vespertinus dies,

dies, vel obruitur nox tetrior altiore caligine ; nec ut in hâc æquabili vitâ, uno eodemque tenore, qualis rivulus per campos longe patentes vix serpens et procul usque visus, hora fluit ; sed vortice subito, fluminis instar montani, per saxorum angustias, per præcipitia, per agros, per sylvas, jam visi, jam visu elapsi, ruentis, quiescentis, citòque post vix auditos murmurum susurros summo rursus cum fragore torquentis gurgitem, omnia undique ita colligit ac miscet, ita magnificâ quâdam varietate et abundantia exundat, ut non hora modò, sed ætas tota, et quidem plenior, videatur. Si uni tantùm aut alteri his mens circumfusa esset erroribus, pro delirante somnifusus haberetur ; sed omnes quotidie similis ludit infania, et morbus singulorum fit omnium falus. At non ideo minus inquisitione nostrâ dignus est affectus, quòd et ipsi afficimur. Multo magis vereor, ne in re tam magna improbum videatur sperare inquirendo perspecturos, vitæ illius dissimillimæ quæ sit, et quam dissimilis ratio.

Non

Non enim me fallit, difficillimam esse indagacionem, ubi haud datur contemplari res ipsas, sed quas imagines ipsæ fugientes in memoriâ fugitivas liquerint. Quis autem somniator cogitat de natura somni, aliive pandit quæ in se mira sint orta? Anceps igitur fit et ardua quaestio, eoque magis anceps, quòd, incipientes quaerere, jam credidimus, quasi omnibus ritè deprehensis, menti, seu vigili, seu sopitæ, easdem constare rationes. Nam qui de somno cogitans noctis præteritæ somnia indagat vigil est, atque ita fortasse falsa agnoscit, serie phantasmatum mutatâ. Redeunt enim hæc cogitanti, non planè eâdem quâ ratione somni disposita, sed illâ serie, quâ ratio haud scimus quin diversa instruxerit. An cùm caeteras facultates animi mutationes quasdam subiisse credidimus, sola reminiscendi immutata habebitur? Vel, mutatâ et hâc, licetne de caeteris facultatibus credere recordationi, quae nos vigiles falsa, ut varia, subierit? Premit hoc, onere insuperabili, omnem de somno quaestionem, relinquendum igitur,

tur, ut nimium, et dubiam redditurum, non vanis conatibus a defecturo quoque movendum; et fanè, etiam hâc relictâ, non absunt aliae, et quidem maximae difficultates. Ex somnio longissimo longissimae noctis vix pauculorum nec omnino reminiscimur. Ignoramus quae in corpore animum affecerint, aut quae simul, vel proximâ quâdam successione, orta fuerint, jam rursus animum ad novos motus excitatura. Perdifficile est igitur feriem naturamque nocturnae mentis affectuum expendere; sed aliquando in ipsis difficultatibus, modò sint non in materiâ asperâ, nec prorsus insuperabiles, gratia est quaedam et voluptas, quae laboranti ingenio ambitiosissimâ suavitate lenocinantur.

Jam blandus sopor dormituro oculos circumfluit; quiescit; diffugere consilia et curæ, quæ per totum diem infederant animo; nec stupens, fertur rapidissimè per subita discrimina inusitatosque casus. Videtur sibi corpus, multa inter pericula, multis cum laboribus exercere; sed ne
membrum

membrum quidem movet, nec plurimâ affusâ luce afficitur, nec audit sonos qui mille circumstrepunt. Quantæcunque igitur aliæ inter dormiscendum factæ sint mutationes, est profectò, quâ impedito nexu solito animi et corporis, neque pars illa intima externis facilè respondet, neque illi volenti segniores muscoli. Scimus hanc in unoquoque mutationem, nescimus qualem; nec mirum, cùm etiam in vigile tam subtiles sint et sensus et voluntas, ut vel noscentibus quæ externa quos nervos attigerint, quibusque nervis qui sint obsecuti muscoli, in ipsis tamen nervis quæ facta sint, ne minimè quidem liqueat. Videmus, ambulamus, audimus: quis autem dixerit affectum nervi vel cerebri, quo fit sensus vel motus; nec de affectu, qualiscunque sit, dubitatur: ideoque neque de illo licet, qui in somno, constans nec obscurior, efficit, ut cæteris præeuntibus quæ antea, non ut antea vel sensus vel motus sit futurus.

Haud

Haud certum fortasse videbitur, in corpore hæc facta sit mutatio, an in animo, voluntate quæ ad motus necessaria est, et vi sensûs internâ deficientibus; multo tamen verisimilius in corpore. Nam cum sensui et motui voluntario idem sit fons sensorium commune, quæque ab ea producitur medulla, et cum simul in dormiscente hebescant vires, simul in expergefacto exacuentur, credibile est quod alterutram impedierit impediisse utramque. At certissime in corpore impeditur motus, cum somnianti haud minus sit movendi membra desiderium, ut illa minimè responderint desiderio; ideoque de sensu licet haud æquè liqueat, prope tamen est ad verum in illo quoque vim internam, haud imminutam, inanem tantum languescere alienâ mutatione.

Impedito ita hoc duplice nexu, quærendum est, si quid aliud in dormiente diversum. Et reverà nulla vis ipsius animi omnino torpet. Vivit, vigetque memoria, quæ, perceptorum tenax, revocat phantasmata, et cum novâ ac breviorē

vitâ

vitâ dat inanibus circumludere. Viget intelligentia, bonorum malorumque sciens, perpendit, dignoscit, eligit, abnuit, citiùs tamen et perperam ut fugaciora; gaudet vel mœret præteritis, de futuris sperat aut timet, interdum, sed rariùs, ut in præsentibus tam variis et operosis. Viget illa vis imaginatrix alacrior, quæ non reducit modò instructas phantasmatum catervas, sed novis sub formis, novâ societate, disjungens, jungens, omnia quasi altera et dissimilia exhibet. Quis non aliquando sermones uberrimos per quietem audierit vel legerit? Quis non ipse summâ cum facundiâ orator? Nulla denique est facultas ipsius animi, quæ sopito in corpore quiescit, nulla, qualiscunque sit somni natura, quæ adeo mutatur, ut vis ejus, eâdem segnitie quâ membra, jaceret omnino et altissimèmersa.

At vix unquam per longas ratiocinationes idem argumentum somniantes persequimur: facimus sæpe præcipites et impavidi, quæ vigiles non ausi sumus facere, vel non fieri posse credidimus;

dimus; nec miramur fecisse. Nonne igitur, etiam si haud ulla vis animi torpuerit, vigentis tamen cum protervitate tam diversâ a vigilis cunctatione et curis, quaedam est etiam ipsius diversitas.

Et profectò esse quandam diversitatem properè et cursim intuenti verius videtur; neque fanè potest absolutè monstrari non esse, cum ne hoc quidem in vigilante animo, qui per diem, in somnis, sed intentus variè, languescit negotio, otio reficitur. Satis tamen est monstratum pauciores esse cum animo nexus sopito corpori, neque ad arbitrium ejus mobili, neque præbenti quod sentiatur. Alias præter hanc mutationes alii opinantur, hanc unam omnes; quâ unâ factâ, in ipso quoque animo videantur quaedam necesse est: si quaedam, fortè omnes quae videntur. Neque fas est, si omnia quae observata fuerint discrimina non potuerint non fieri hâc certâ factâ mutatione, alias, incertas et inanes,

nēs, fallace quâdam divinatione, solenniter pro
causis existentibus ostentare.

Habendum est itaque hoc duplex interesse
inter dormientem et experrectum : illi nimirum
volenti aut * nequaquam aut ægrè obsequuntur
afflueti musculi, et vis sensuum adeo hebet, ut
quæ externa undique circumfluunt, nisi cum
impetu irruerint, inani recedant undâ. Sed,

B

externis

* De perfecto somno hîc agitur ; qui sæpe imperfec-
tus et variè. Sunt enim qui musculorum, plurium pau-
ciorum, compotes, sed parùm sentientes, multùm se in
lecto volutant, multa submurmurant, surgunt etiam in-
terdum, ambulant, vigilantium officiis plurimis, et qui-
dem plurimo cum labore, funguntur. Nec in omnibus
æquè imminuitur sensus. Sunt qui leviori somno facili-
que solutu vix alligati, multa percipiunt, quæ alii nequa-
quam : et credibile est, ut in musculis diversis, ita in di-
versis sensibus fieri ; non omnes pariter sopitos, sed in qui-
busdam superesse vim multam, in cæteris penitus extinc-
tam.

externis haud perceptis, non pereunt jam ante
perceptorum imagines, quæ in animo tenuiores
latuerint. Manent ; subeuntque, non in illa luce
caliginosâ et dubiâ, quâ interdiu recordantes, sed
visæ in clarâ et quasi diurnâ perceptorum, pro
perceptis ipsæ habentur. Fallit enim nos men-
tis dubia sed constans ratio, quâ fit, ut ex om-
nibus imaginibus quas vel sensu perceperimus
vel memoriâ, illi, ut extra nos revera esistenti,
crederetur, quæ vel sola obversata sit vel vivi-
dior. Vividior autem rarissimè quam memoriâ ;
sed interdum et hæc, cùm æstuans animus af-
fectu vehementi præsentia non sentit, absentia,
facile quidem revocandus ad veriora, nec minùs
tamen ludente brevi hallucinatione, videt, au-
dit, amplectitur. At non brevis est dormienti
hallucinatio ; ludit forsan per totam noctem ir-
retitum, exclusis quæ solverent verioribus. Omni-
bus enim imaginibus omnes semper darent fidem,
nisi adessent magis vividæ ; ideoque, cùm, sensu
quiescente, nullae magis vividæ simul perceptæ
sint extrinsecus, creduntur extra nos præsentis,
quæ

quæ obscuriores, at solæ, inter fomniandum obversantur.

Obversantur autem, non sponte, nec casu, sed ex immutabili ipsius animi ratione, illâ nimirum, quæ, specierum casu receptarum turbam inconditam instruens, aliis dat alias ordinatâ serie consequi. Sed non est ordo, quali opus est in ratiocinatione, idem speciebus qui vicibus exter-
narum rerum, vel ut ipsis naturâ similibus; cum plures nexu vario et leviori, promiscuæ at certæ, dissimiles dissimilibus, immo sæpe arctiùs dissimilitudine ipsâ confocientur. Multum inde molestiæ oritur, etiam inter studia diurna, cogitanti altiùs de natura cujuslibet rei; nam hæc una res, pro diversis memoriae rationibus, alias subicit subjecturas et alias, quæ forsan omnes nullam cognationem cum eâ priore habent, nisi quòd ita nunquam subjectæ. Cum autem non vigeat memoria, assiduèque vices istæ dissimilium peragantur, videtur vix fieri posse, ut eadem res ab eodem animo longâ cogitatione expenderetur;

nec

nec potuisset, nisi subsidium in sensu. Multa enim undique externa auditum, visum, tactum, sollicitant, quae, licet parùm consciis ut assuetis, percipiuntur tamen, et percepta, ne fallant nos specie verorum memoriae phantasmata, ipsa vera efficiunt. In hoc quoque plurimùm valent, quòd de re qualicunque cogitaretur, arctiùs cum eâ ut recentius consociata, revocant saepe longiùs abductum animum, et quidem ejusdem ratione memoriae quae abduxerat. Itaque ferè nemo est, qui instructus ad scribendum non intentius meditatur, stylo ipso et pugillaribus ab errore revocatus. Atqui impedit sanè perceptio externorum, ne velociùs fiant quae in animo, ut in corpore ne celerior sit gressus implicatio particularum quae inter sese contingunt; utraque tamen utilissima, sine quâ videretur non posse vel-
le: nam sine hâc, per lubricissima omnia ferretur corpus velut machina, continuo et indeflexo lapsu; sine illâ, animus, huc illuc improvide raptus, atque inter cuncta fluitantia nihil diu cupiens, aut cogitans, speciem haberet haudquaquam

quam cupientis aut cogitantis. Quam multi muscoli, quam alacriter, fingunt se ad arbitrium saltatricis; flectit illa faciles ad omnes varietates volitantis numeri; est totum in obsequendo corpus. Sed neque eximius qui gressus ejus subsequitur decor, neque ipsa, ut ita dicam, voluntas, immo revera non species voluntatis, a se tantum suâque peritiâ est. Insignis quidem hæc, sed dat insignem ostentare illa vix percepta asperitas foli, quæ gressus ejus et retardat et dirigit, frustra peritæ, fallente omni vestigio, si illud minùs asperum. Similiter facit externorum obscura perceptio; non dat enim cogitanti velle, sed dat videri voluisse, dum per læviora labentem animum ad unam voluntatem reducit. Ad hoc opus est perceptione parùm vividâ, nam, si multùm, a re meditatâ æquè divertent animum, quæ dissimillimæ perceptæ sensu, ac quæ dissimillimæ memoriâ. Inde est, quòd optimè studet unusquisque, inter assueta ac sua, vacaturus minimè, si nunc primùm sedet in bibliothecâ instructissimâ, vel elegantiore musæo: eximia enim et nova
non

non implent oculos, sed avocant, meditantī morā magis quam subsidium; ut si quæ saltatrix non in pavimento lævi, sed per crebriorem cespitem duxerit choream, asperior est e gramine renixus, qui, ægrè laboranti pedi molestus, non firmat gressus, ut si mollior, sed impedit.

Neque mirandum est non semper quemque somniari excluso lumine, cū, etsi torpuerit oculorum vegetissima vis, haud minus vigeat tactus sedenti aut recubanti, vigeat in omni musculo sensus alacer, commoniturus qui fumus et ubi. Inde fit, ut etiam in tenebris vigilantem non sæpius fallant phantasmata memoriæ, fallant autem, si aliquando, tum maximè; ut in multis exemplum est miserè religiosi, qui sub luce ad cuncta pericula impavidi, nec credentes fore posse prodigia jam citò subitura, exhorrescunt in tenebris lemures, atque voces inanes, atque cætera illa omnia ludibria noctis, totam sed inviam mentem, quasi somnio aliquo horribili ac divino perculsi.

Est

Est igitur in impedito sensu, quo et mens intima videretur mutata, scilicet ut nec longam persequeretur ratiocinationem, nec eadem diu cum iisdem conferret, ubi fugacissima sunt ipsa conferenda. Volitant enim phantasmata, et nos volitantes cum illis nihil est quod ad præterita revocet; cum rerum cognatarum nulla sit præcipua in memoriâ ratio, sed diversa diversis sæpius insistent. Similiora si quando et continua, ut in fabulâ, secuta sint, magis subiti sunt casus, quam quibus opus sit ratiocinatione. Videmur abripi in vincula; horremus fœdissimas tenebras; desideramus libertatem; jamque liberi per aëra per lucem transvolavimus carcer, et gaudentes obliviscimur relictî. Sed est deliberandum! Quasi non serum evasis de evadendo deliberare; nec potuimus non evadere, cum in spe vel desiderio libertatis sit ipsa libertas: nimirum illucescit imago ejus, et imago dormienti res est vera et præsens. Evasisse modis tam insolitis et parum congruentibus naturæ nostræ, quod nos vigiles suspendisset stupore, interdum miramur,

miramur, sed rariùs ; non quia non æquè vigeat mens quæ congrua annectat, sed quia non vacat annectendo ; neque enim versantur causæ et qualitates rerum, sine quibus nulla disparum miratio, sed aliæ et magis vividæ imagines, et quæ arctiùs cum prioribus consociatæ prævertunt sensum disparitatis. Volamus per undas impavido pede ; sed auditur quæ miserrima ejulat, vel stat quam ardemus in adversâ ripâ puella, illecebrasque dulciores subridens tendit dulcissima allectantes manus. Vigilibus si quiddam insolitum fiat, fit tardè ; manent omnia in conspectu diutius, atque, licèt ipso momento non miratos, vocant iterum admirandum : somnianti verò si tale quiddam, ipso momento evanuerint omnia, nunquam itaque admiranda nisi statim, et ne statim, fuerint moræ, quæcunque nova occursaverint alioquin miraturo. Et sanè vigiles, mirissimo quodam factò, non illicò sentimus quòd mirum ; est enim in medio aliquid sensûs vel potius stuporis ; attoniti primùm, deinde insolita miramur, succurrentibus quæ solita ; quæ si minus succurrerint

currerint, ut credibilius inter tot tam instantissimè secuta discrimina, nil fecerit ille stupor, quin proferrent se imagines diversæ, et ne minimè affines eis quibus opus esset ad mirandum. Ipse tamen stupor inter subita noctis miracula haud infrequens. Rapimur, a quo, in quæ, nescientes, per nubes, per procellas, totâ tempestate fremente, fulgurante, tonante, circum; ruimus per æstus verticosi fluminis, audimus altissimè suprâ collidentes fluctus, torquemur cum ipso gurgite, et, quasi in nobis quoque omnibus verticosis, non stupore modò, sed sensu aliquo inquieto et amente stuporis, afficimur, qui, si non sit miratio, est mirationi proximus, et ferè major.

Videtur igitur non ideo in mente dormientis fingendas esse mutationes, quòd non diu circa eadem hæserit, nec semper obstupuerit insolitis et miris; aliter enim esse vix posset, sensu non patente. Sed neque credendum est, somniari omnes, quibuscunque species ab externis rebus adeo tenuiores quam ex memoria phantasmata,

ut prae illis negligerentur. Hæc enim adhibita fides inanibus, frequens infanientibus, neque aliis vigilibus prorsus inassueta, non est somnus, sed oritur e somno; oritur interdum quoque, corpore non sopito, immo sæpe prævertit soporem, quæ mutatio non fit, dum manet corpus vegetum et alacre. Manet autem corpus diutius vegetum, quando vel stimulis externis admotis, vel hilaritate mentis aut sollicitudine excitatur. Facillimè ita rejicitur, quod fortasse visum esset quibusdam premere hoc de somno argumentum, scilicet ut, si verum argumentum, futurum esset quod non est; cum mens non sit propior somno, quò intentiùs suis fit affectu cogitationibus, sed vegetior contrà, et ad somnum tardior, quò magis hilari ex memoria magis vividæ ortæ sint imagines, vel si externarum rerum vix conscia totam se tradiderit altioribus consiliis. Ad hoc respondere licet, non esse somnum in prævalentibus internis, sed interna prævalere in somno; in corpore hunc non in mente; atque, ne facta esset, in corpore mutatio sine quâ non dormitur, impediisse, quippe stimulos

los admoventem lapsuro, ipsam istam vivacitatem internam, quæ obicitur ut soporem necessariè adjuvans. Dormitant ita infantes facillimè, non quia multum fuerit illis internæ cogitationis, sed quòd nihil. Sublatis lusûs et sensilium, nulli illis sunt intûs stimuli, qui concitent tardescens corpus. Tardescit itaque magis, et dulci in languore lapsum, jam cæpit obdormire.

At qui dormit non usque fomniatur ! Usque forsan, ut nihil ex somniis experrecto in memoriam redierit. Credibilius tamen, non usque ; neque ideo mutatum aliquid in viribus animi. Est adhuc vis conferendi, est quæ desideret, velit, eligat, nequicquam, nisi aessent conferenda : absunt hæc autem sæpius dormienti, non quasi mutato animo, qui vel species vel phantasmata perciperet, sed mutatis, quæ darent percipiendas. Ineptissimum est dicere, talem animi inanitatem cum essentiâ ejus nullo modo congruere ; de essentia enim animi nihil scimus : scimus tantum esse qui percipit species, modò influxerint, phantasmata

phantasmata, modò sint subiecta, non autem esse, qui necessariè, omnino, usque, vel perciperet, vel reminisceretur, etiam cùm nihil esset a quo species influxissent extrinsecus, nihil intus quod consociatum subiecisset phantasma. Neque sanè cum essentiâ, qualiscunque sit, potest non satis congruere inanitas, quæ prima fuit et ingenita animo, non dum sentiebat nato verum ad sentiendum, et instructo jam multa ac magna facturis viribus, quas inexpertus nesciebat. Manet vis eadem auribus, etiamsi nihil tremuerit circum; manent quoque animo vires eadem, etiamsi nullae adfuerint imagines in quibus versarentur; proferunt enim se et ostendunt in imaginibus vires, non in viribus imagines; neque oriuntur hæc sponte, neque ab ipsâ naturâ mentis quæ constans, sed vel a rebus externis, quæ exclusæ nonnunquam absunt, vel a specie aut phantasmate priore nullam alteram suggerente nisi consociatam. Poterit ergo fieri, etiamsi species externæ abessent, ut longissima produceretur series imaginum consociatâ consociatam

ciatam usque fuggerente; poterit quoque, ut vix brevissima, nullum habente ultimâ cum alterâ futurâ nexum, vel nexum debiliorem quam qui alteram proferat, vel abruptum repentino aliquo et unico corporis dolore, aliove brevi impetu in sensum, qui, aut ipse cum aliis imaginibus confociatus novam inducat seriem, aut, tantum abrumpens priorem, det menti longâ feriari quiete. Vires tamen, quiescentes licet non mutantur, citò forsan iterum, ferie novâ imaginum a novo dolore ortâ, exercendæ operosiores. Multiplicem inde profert se somnus, cum possit fieri, ut vel una imaginum series inter dormiscendum orta experrecto vix evanuisset; vel sopito dilaberetur repente, neque eadem neque alia rediret; vel diversæ, variis intervallis, involantes, brevius longius luderent avolaturæ. Quædam fiunt, ita explicatu facillima, difficillima illis qui seriem imaginum credunt nunquam abruptam; scilicet ut solutis complexu somni arctiore nihil sæpe tota retulerit nox, quippe eis ex una tantum ferie pauciora quæ referrentur,

tur, et abruptæ semel difficilior nexus, cùm, magis impedito sensu, multum molestiæ in corpore oriri potuerit inconsciis, quod minùs altè dormientibus induxisset novas imagines. Quò magis orta fuerit, ex onusto stomacho, impedito sanguine, aliâve ægritudine, molestia, eò sæpius redeunt experrectis imagines, quippe ex pluribus seriebus *, alterâ semper alteri abruptæ annexâ;

* Magnum aliquid et inusitatum multo mane facturi, primo sæpe diluculo, quasi sponte, expergiscimur; explicatu quidem parùm facile, facilius tamen si in hanc eat sententiam de somnio intermisso, iterumque suscepto inter renascendum sensum. Hic enim, sopore, vel arctissimo, haud omnino devinctus, impeditur minùs quò laxiore; laxiorque usque evadit sopor quò longior. Plurima itaque manè somniamur, quippe citiùs altera alteris annexa, ubi sentiuntur multa externa, quæ breviori somno vix aliquid resectos nequaquam attigissent. Lux oriens, quæ per vela cubiculi et lecti tenuis et tremula surrepit, matutina murmura, quæ, parùm similia futuro, instantem diei turbinem vix prænunciant, lassitudo

annexâ : non sæpius autem redirent, nisi plures, nec essent plures, si æquè et sano et ægro continuæ. Quod vigilantibus æquè, nihil refert,

tudo quoque ipsa artuum, sine motu ut in devinctis compositorum, sensum nunc minùs sopitum contingunt, sed haud ferè aliquantulum, atque adhuc inter somnia, nec obstant quò minùs producat quies ; quam tamen facilè expedirent, si, cum ipsis consociata, imago quælibet validior revirescenti adesset. Adest autem validissima ; nam qui in nocturno strato compositus magnum aliquid luce proximâ expectat, vix fieri potest, quin hoc quicquid plurimùm reputet. Dirum esto, lætum, triste, imago hujus sæpe, atque simul, dum tempus quoque reputat, imagines multæ matutinæ versantur : nec minùs inserit se subinde his conjunctis obscurus quidem sed tamen sensus jacentis corporis, molestiæque in musculis, motus nunc, iterumque novos, desiderantibus. Imagines istae omnes nexu, brevi reverà, sed, cùm in mente sæpe arctior sit qui recentior, arctissimo, adeo consociantur, ut quae, visu, auditu, tactu, in ipsis denique musculis, vix percepta, dormientem adhuc alio mane nequaquam aut parùm fuscitassent, repentinam nunc proferant et

vivam

fert, quoniam vigilantibus non series est solum phantasmatum, sed usque adfunt species, usque adest aptus ad percipiendas sensus. Credibilis

vivam negotii vel oblectamenti imaginem, ad quam, velut ad ictum aut clamorem, expectatus subfilit. Non omnibus aequè est quasi in arbitrio ita expergisci, sed, quod opinioni nostræ valde consentaneum, illis præcipuè, qui, ex naturâ suâ et more proprio, minùs altè semper dormierint. Pendent enim incitamenta imaginum ab incipiente sensu, qui verò si multùm impediatur, nullæ matutinæ aderint species, nulla in musculis percipietur molestia. Neque aliâ fortè causâ, apud multas gentes invaluit de re fallacissimâ proverbium, *matutina somnia veriora*, quam quòd ita sæpius istæ fallaciæ hesternæ, futuris et jam instantibus maximè congrua, retulerint, non omnia quidem facta vel cogitata, at saltem illa quæ nocte, a sperantibus forsan aut timentibus, in lecto sollicitiùs præcogitabantur. Revirescit enim manè in musculis et cute sensus; similiter hic ferè ac in dormituri jacentibus membris afficitur; ideoque imagines, si quæ sæpius in mente dormituri simul versatæ, revivescunt nunc quoque simul,

dibilius est igitur fano altius dormienti sæpe esse mentem inanem imaginum, neque ideo minus vigere; quandoquidem vegetissimæ non est vis ulla quæ imagines, neque influentes ex-

D

trinsecus

simul, et quasi veris dant frui, dant perpeti, quæ spe tantum aut metu præsumpserat vigilans.

Ut sæpe igitur, quasi volentes, excuteremus somnum, videtur quidem efficere posse imago quæcunque vivida matutinas species obscuras et solitas consecuta sit. Hæc verò causa non sola adest. Sensus quoque ipse minus solito languet, concitatus, dum languescebat, spe et præsumptione instantis boni, atque etiam inter dormiendum parum soporatus. Somnus ergo non gravis, nec qualis premit multo vino vel labore defessos, sed levis, et volucer, et qualis, post paululum vini vel conventiculi lætioris festivitates, hilares adhuc et solutos circumvolat non incubat. Minimè igitur mirandum est, expergisci vel primo diluculo, quos speratum aliquid novum et magnum sub diluculum manet, cum speciebus matutinis solitis lætissima se inferuerit imago, atque illas, etiam tenuiores, in mentem sensus promptior et facilius intromiserit.

trinsecus neque proximo et jam evanescente phantasmate confociatas, vel casu excutiat, vel sponte fingat. Non totæ sunt in agendo vires: manent, peractis omnibus, iterum, sed in existentibus, exercendæ. Est usque, dum nullum discrimen, facultas sed inanis conferendi, est volendi, dum nulla voluntas; ideoque perinde omnes omnium vires, modò nulla adrepserit imago, latere possunt quiescentes sed eædem.

Verum ergo fit dormientem non usque somnari, somniantem pauciora et parcius evolvere, insolita sæpius haudquaquam mirari; non ideo ad verum propius est, mutatum esse aliquid dormiscenti in animo. Intelligetur tamen hoc forsan melius, si, omissâ paulisper quæstionis ratione, finxerimus cum viribus sensus et motus impeditis, cæteras omnes viguisse; nam, si sic omnia viderentur eadem, quæ in somno, inane esset admodum perquirere alias in somno mutationes, quam quæ indagantibus statim obviæ apparent. Et sanè menti ab externis ita exclusæ,
multa

multa et varia, pro varia memoriæ ratione, occurrant phantasmata; non tamen ut phantasmata præteritarum et inanium specierum imagines, quasi ipsæ externorum species percipientur. Hæc animus ut vera credulus conferet, hæc dignoscet, sed cuncta parum congrua, turbata, soluta, somnio similia, immo somnium ipsum. Multa desiderabit, multa volet, sed cum voluntate tam brevi, in brevissimo desiderio, ut vix ulla videbitur; cum desiderantem non circumvolaverit imago boni, ad plurima consilia, plurimos et constantes ausus plurimas et similes operas, decedentem iterum et sæpius excitatura; verum, cui consilia ausus operæ inutiles, ipsum occurraverit bonum, inane quidem, sed haud impar inani desiderio. An ille de obscurâ quâlibet et evanescente imagine multum erit cogitaturus, circa quem jam aliæ volitant fulgentes; ille multum de omni modo evadendi pericula præteriti casus, qui, jam raptus in nova discrimina, novis implicatur periculis? Non sanè, etiam si libuisset ita cogitare, vacaret. Cogitanti enim rediret casus,

non

non ut imago perspicienda lentiùs, sed verè imminens et præsens, et totum implens animum, stupore, formidine, omni priore affectu. Quid si etiam vigili, agitati aliquid in alto et suo secessu inter secreta omnia et otiosa, irruerint subito formæ multæ et mirificæ, atque, una et continua sed varia pompa, claræ, obscuræ, tristes, laetae, fluitarent praeter oculos, oculisne ille quiescentibus, et securâ mente, idem esset usque et imperturbatè cogitaturus? Vel si, oblitus ejus, oblitus omnium priorum, neque attonitus novis, singulas transeuntes formas, accuratissimè dum celerrimè, perspexerit, illane perspicientia una videbitur et congruens, quae, non similitudinum sed temporis rationem secuta, formarum fuerit haudquaquam vel minimè congruentium? Quantò verò minùs hoc credibile, si non quiescenti modo involitaverint avolaturæ formæ, sed abreptus cum illis, futurorum nescius, cuncta timens, irruerit per diras varietates casuum, et spectator ipse et actor! Non ille quidem multum cogitaverit, etam si ei mentis viguissent faculta-

tes

tes omnes ; non ille veri falsi, paris imparis, congruentis discrepantis, acer et perspicax æstimator. At similiter formæ istæ mirificæ dormientem circumvolant ; similiter et ipse in casus et pericula abripitur. Nihil est igitur cur facile crederemus aliter quicquam in somno futurum quam planè observatum est, etiamsi reverà mens integra obdormiscenti vigeret.

Non sola quies habet ludibria. Somniamur sæpe vigiles, ubi, spe lætiore fallente, per pulcherrima et nunquam futura creduli vagamur. Splendidior ibi lux phantasmatis effulget ; at non ideo tamen creditur hebuisse animi aciem, nec quantulamcunque subiisse mutationem. Cùm autem inter hæc vigilantis et dormientis somnia nihil intersit, nisi quòd brevius in illo ludant, quippe usque et solitis externarum rerum stimulis et motibus suis inanibus revocabili ad sensum veriore, non æquum est, nisi in utroque, fingere in ipsa mente mutationes, quæ, si in illo abfuerint, in hoc quoque necesse est.

Neque

Neque verò in utroque fas est mutationes istas fingere: sed neque latet difficile perspectu, quid ad fingendas allexerit. Etenim mirati imaginum in somno turbam, dissimilium, et rapidissimè pereuntium, rapidissimè novatarum, obliviscimur consiliorum, quæ, varia et nova, inter eas varias et novas, vix in tot vicibus peragebantur. Omnia igitur casu facta credimus, nihil voluntate; et, si nihil voluntate, necesse est vis illa animi, quâ fit voluntas, cum corpore obdormierit. Atqui est in somno voluntas, sunt consilia, multa incepta, quædam peracta, omnia denique qualia inter curas diurnas, sed omnia, ut in levibus, disparibus, turbatis, levia, disparia, turbata.

Cavendum est, in corpore quoque, ne temerè credamus quicquid aliud, ut somnus fiat, mutari. Videntur quidem aliquando multa, in spiritu, sanguine, omni demum vitæ munere. At e somno hæc, nec semper, oriuntur, non ipsa somnum faciunt. Neque enim adsunt futuri

turî manifestè prænuncia, neque simul aut pro-
tinus instant, sed vel præcedunt, vel comitan-
tur, vel propiùs, vel longiùs, vel usque absunt,
pro imaginum variatâ aut extinctâ luce. Sem-
per quodammodò, utcumque remisso nexu, plùs
minùs corpus ab animo afficitur, qui sospitat vi-
venti, quam afflaverat nascituro vitam, atque
variâ prout ipse mutabilis. Nonne sæpissimè,
quoties hilaritati soluta mens et libera vacat, sa-
lit cor sanguine levioze, exultat omne mem-
brum, quasi conscium et particeps lætitiæ; quâ
si minus perfunderentur, languerent membra
segnia, gravaretur cor, haud facilè par moli pi-
gerrimi sanguinis? Non eadem igitur omnes in
corpore sopito observârunt; quippe reverâ non
eadem inter somnum omni horâ et in omnibus
versantur, dum in animo varii affectus, aut de-
mum nulli. A pluribus tamen et sæpius obser-
vatum, tardescere quæ motu, minui quæ quan-
titate gaudent; sanguinem nimirum et spiritus
lenticiores, famem nullam neque experrecto su-
bitam, calorem parcius effusum, multaque se ex
sanguine

fanguine difficiliùs fecernentia. Opinati sunt itaque plurimi, mutationes, quibus hæc fiunt, esse fomni et quidem talem partem, quali non existente nec somnus ipse est. Et profectò sæpius fiunt quæ ab eis proferuntur observata: verùm non ideo magis necesse est, aliam, quasi partem fomni, haberi mutationem, præter duplicem quæ confestim apparet. Sanguis enim, qui mobilissimus citatur in omni corporis motu, omni ferè sensu, multis intimi animi affectibus, vix posset non pigrescere, quiescente toto corpore, obscurato omni sensu, serie denique internâ imaginum, ideoque affectu omni, sæpissime deficiente. Pigro verò sanguine, lenti et spiritus; lentiores etiam, quòd nihil amplius molestiæ ex remorato halitu, ideoque nec desiderii novorum halituum, quos dum sitiunt vigilantes, ministraturos motus quodammodò volunt. Calor inde parciùs, neque tanta quælibet secreta, ex liquore cordis tardiùs advecto, minúsque acri de languidulo pulmone. Ad hoc, non-nihil est, quòd dormiens recumbit; quippe quo fit,

fit, ut plus sanguinis, et cui cerebrum vix par prementi, pro ratâ portione ad caput fluat, ad viscera inferiora perinde minus. Nec mirum, sopito omni sensu, nullam esse famem. Cibus quoque ipse, in succis exiguè, ut cæteris cunctis, effusis, difficilior solvitur. Longior hinc, etiam in experrecto, fami mora, multò verò magis e vi consuetudinis, quæ sensim et occultè sed constanter facit, ut novæ molestiæ e novo nascantur desiderio, pereant quæcunque e vetere priores. Atqui cibo antelucano, vel quam proximè matutino, nemo nisi lactens affuevit; lactentes autem, quasi ipsâ fame excitati, quo verius videtur et cæteri perinde omnes manè statim nisi desuefacti esurirent, mammam petunt multo cum vagitu, fatiati facilè redormiunt. Non tamen quòd in corpore soporato non sit quiddam diverfi. Est sanè quod impedit, ne vix aliquid sentiatur, aut sponte agatur in membris. Cætera verò cuncta a quiete, recubitu, defectu sæpe imaginum, facilè cadunt; nec casura forsan, si somnus operosior per casus

E

perpetuos

perpetuos totâ nocte produceretur, fuscitato tantò magis a vivis imaginibus sanguine, quantò minùs a musculis inertibus impulso.

Ne altiùs igitur quærat^{ur} natura somni, neve credatur a mutatione tam simplice, uno scilicet et tenuissimo fonte, non posse profluere tantas et tam multas diversitates. Omnia in mundo ab omnibus pendent : et quidem in hoc universo fiderum orbe, ubi mille novos soles reperiisse ne uni homini vix imputatur, sublato vel minimo, et qui, a nostro disjunctissimus, indefessum suum lumen, feris tantum nepotum seculis perspicendum, mille millia annos per immensum inane fulminaverit, ruerent cæteri fortasse cuncti innumerabiles soles cum fragore totius naturæ pereuntis, ruerent soluti in chaos, verum quidem, sed æstuosius et immanius, quam quod unquam insanienti ingenio illud vetus datum effinxisse. Quæ maxima, quæ minima, mole dignoscimus, non vi ; et profectò fiunt in minimis ferè maximorum mutationes, cùm ne minima particula

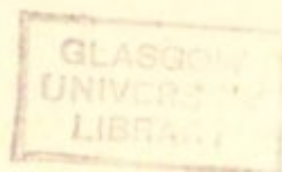

cula cæteris non trahatur, cæteras non trahat ; proinde, licèt sæpius nimio desiderio simplicitatis aberraverimus a vero, cavendum est tamen, ne interdum quoque, in vero ipso ipsa simplicitas sit nobis malè suspecta. Multùm hoc vereor, in hâc de somno quaestione, deceptus forsan ipse, dum pauciores causas nimis sollicitè quaesierim. At certè plurimum nulla video indicia, atque ita fidentior credo, habendum esse somnum *mutationem, quâ factâ in corpore vel saltem in nexu corporis et animi, impeditis sensu et motu voluntario, proferunt se phantasmata ex memoriâ ut veræ præsentium species ; viribus ipsius animi nullo modo imminutis, sed, in insolitis, et brevibus, et minus congruentibus, rariùs, et breviùs, et minùs congruenter exercitis.*

EX TYPOGRAPHEO ACADEMICO,

and the other not having been
received, the following is the
list of the persons who have
been appointed to the various
positions in the service of the
Government. The names of the
persons who have been appointed
to the various positions in the
service of the Government are
given in the following list. The
names of the persons who have
been appointed to the various
positions in the service of the
Government are given in the
following list. The names of the
persons who have been appointed
to the various positions in the
service of the Government are
given in the following list.

